

Arrest

nr. 196 079 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 1 december 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot afgifte van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2017 wordt verzoeker aangetroffen tijdens een vreemdelingencontrole. Een administratief verslag wordt opgesteld met een proces-verbaal.

Op 23 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 23 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 23 november 2017 wordt een medisch attest intake en verblijf opgesteld.

Op 24 november 2017 wordt verzoeker fit-to-fly verklaard.

Een vlucht is voorzien op 6 december 2017 naar Litouwen.

Eerste bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: P.

voornaam: V. S.

geboortedatum: 06.02.1982

geboorteplaats: ASHNA TEHRI GARHWAL

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV nummer GE.55.LA.087148/2017 van de politie zone van Gent.)

Gezien het winstgevend van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV nummer van RSZ - inspectie.)

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV nummer (...) van de politie zone van Gent.)

Gezien het winstgevend van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.
Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV nummer van RSZ - inspectie.)
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.
Vasthouding*

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.
Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Litouwe. Mocht de overname door Litouwe niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming India.”*

Tweede bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : P.

voornaam : V. S.

geboortedatum : 06.02.1982

geboorteplaats : ASHNA TEHRI GARHWAL

nationaliteit : India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de
toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV nummer (...) van de politie zone van Gent.)

Gezien het winstgevend van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

2.2 Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

Verwerende partij werpt op dat verzoeker met betrekking tot het inreisverbod niet aantoont dat het indienen van een gewone vordering tot schorsing onherroepelijk te laat zou komen om enig nuttig effect op te brengen.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting, die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

Verzoeker zet onder de titel *“4. Uiterst dringende noodzakelijkheid”* het volgende uiteen in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien zij momenteel van haar vrijheid beroofd is en opgesloten zit in het centrum voor illegalen te Merksplas teneinde naar Indië te worden teruggestuurd.

Verzoeker werd nodeloos van zijn vrijheid beroofd en er doet zich een uiterst onrechtvaardige situatie voor die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Het indienen van een gewone schorsingsprocedure kan niet tijdig tussenkomen en het is niet aanvaardbaar dat verzoeker wordt gevangen gehouden en teruggedreven op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker het huidige verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen.

Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterst hoogdringendheid geschorst te worden.”

Verzoeker richt zich bijgevolg voornamelijk tegen de maatregel van vrijheidsberoving waarvoor de raadkamer van de correctionele rechtbank bevoegd is. Bovendien en in tegenstelling tot verzoekers bewering wordt hij niet naar Indië gerepatriëerd maar in eerste instantie naar Litouwen.

Ter terechtzitting voegt de raadsvrouw van verzoeker nog toe dat de hoogdringendheid wel is aangetoond doordat de repatriëring al op 6 december plaats heeft en doordat er een '*beroep gaat worden ingediend*' tegen de weigering tot toekenning van een arbeidsvergunning.

Verzoeker toont wat het inreisverbod betreft niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat, indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure, deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op de vasthouding en de eerste bestreden beslissing (bijlagen 13*septies*), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Waar de raadsvrouw opmerkt dat er een beroep '*gaat worden ingediend*' tegen de weigering tot afgifte van een arbeidsvergunning, levert zij niet het bewijs dat er een beroep is ingediend en toont zij opnieuw niet aan dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. De exceptie tot onontvankelijkheid van de vordering in de mate ze het inreisverbod tot voorwerp heeft, dient te worden aangenomen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat niet met alle elementen in het dossier is rekening gehouden en dat hij zijn standpunt niet heeft kunnen kenbaar maken. Er werd geen onderzoek gedaan naar zijn verblijfssituatie. Aan verzoeker zijn geen bijkomende inlichtingen opgevraagd.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel aan.

Verzoeker betoogt dat er geen afweging werd gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn privéleven.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een inmenging is in zijn privéleven en niet verenigbaar is met artikel 8.2 van het EVRM. Hij heeft geen belang meer in Indië. Er is geen rekening gehouden met alle elementen en stukken aanwezig in het dossier. Onder de bescherming van zijn privéleven behoort het sociaal netwerk opgebouwd door verzoeker en het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen.

3.2.2.2. De middelen worden, gelet op hun samenhang, tezamen beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke elementen verwerende partij geen rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing. In de mate verzoeker doelt op de belofte van een vast werk door een werkgever in België blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn ‘werk’ waar hij vaststelt dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart/beroepskaart. Dit wordt niet betwist door verzoeker en integendeel verder bevestigd met het stuk in bijlage van het verzoekschrift waaruit blijkt dat de aanvraag tot het verkrijgen van een

arbeidskaart of arbeidsvergunning werd geweigerd op 23 november 2017. Waar verzoeker stelt dat zijn werkgever een beroep heeft ingediend tegen deze weigering toont hij dit niet in concreto aan en blijft zijn betoog beperkt tot een loutere bewering.

Waar verzoeker stelt dat hij geen belangen meer heeft in Indië en over een verblijfsrecht beschikt in Litouwen, dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in eerste instantie wordt gerepatriëerd naar Litouwen, nu in de beslissing het volgende is gemotiveerd: *“Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Litouwe. Mocht de overname door Litouwe niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming India”*.

Bijgevolg blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening is gehouden met verzoekers wens om in België te werken en met het door verzoeker verklaarde verblijfsrecht in Litouwen. Verzoeker toont daarom niet aan dat, mocht de verwerende partij zijn overgegaan tot het inwinnen van bijkomende lichten, de besluitvorming anders zou zijn geweest. Dat laatste kan ook gesteld worden voor wat betreft het beweerde ‘sociale netwerk’ waarvan verzoeker gewag maakt: hij brengt hiervan geen enkel begin van bewijs bij, zodat niet is aangetoond dat zijn privéleven in België van die aard is dat het, indien de verwerende partij zich hierover verder bij haar zou bevragen, mogelijk tot een andere beslissing zou hebben geleid. Eén en ander klemt des te meer nu verzoeker tevens zelf verklaart pas sedert 22 november 2017 in België te zijn aangekomen zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden als zou het centrum van zijn belangen in België gelegen zijn.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich heeft bezondigd aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in de mate dat dit zou moeten leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Evenmin heeft hij aannemelijk gemaakt dat de beslissing niet of niet afdoende zijn gemotiveerd, zodat een schending van de formele motiveringsplicht evenmin lijkt voor te liggen.

Wat specifiek zijn grief op grond van artikel 8 van het EVRM betreft, en zijn bewering dat bij het nemen van de beslissing geen belangenafweging werd gemaakt tussen zijn private belangen en deze van de overheid, moet het volgende worden overwogen:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad benadrukt dat wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot zijn privéleven aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen. In het kader van zijn privéleven verwijst verzoeker naar zijn sociaal netwerk en het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. Vooreerst merkt de Raad op dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeker een privéleven heeft ontwikkeld nu hij verklaart in België pas te zijn aangekomen op 22 november 2017. Het gegeven dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd vormt op zich niet een zodanig bijzonder feit of omstandigheid dat - gelet ook op onder

meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan. De verzoeker maakt met zijn uiterst summier betoog geenszins aannemelijk dat het bestaan van zijn privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van zijn privéleven.

De verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar enkele arresten van de Raad van State, maar laat na aan te tonen dat hij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt zoals vermeld in de aangehaalde arresten.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoeker volledig voorbijgaat aan de motieven in de bestreden beslissing, met name dat hij betraptd werd op zwartwerk, niet over een arbeidsvergunning beschikt, niet aangemeld was bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, geen gekend of vast verblijfsadres heeft en nooit een poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, en geen enkele poging onderneemt om ze te weerleggen. Verzoeker brengt geen enkel bewijs aan van enig privéleven in België. Dat hij geen belangen meer heeft in Indië is zonder belang nu hij in eerste instantie wordt gerepatrieerd naar Litouwen. De verwerende partij is dus wel degelijk overgegaan tot de vereiste belangenafweging. Verzoeker heeft niet aangetoond en de Raad kan niet vaststellen dat de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissingen vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het afwegen van de belangen van de staat tegen de private belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740). Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn dan ook op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN